Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26373
Copyright: Admont, Benediktinerstift

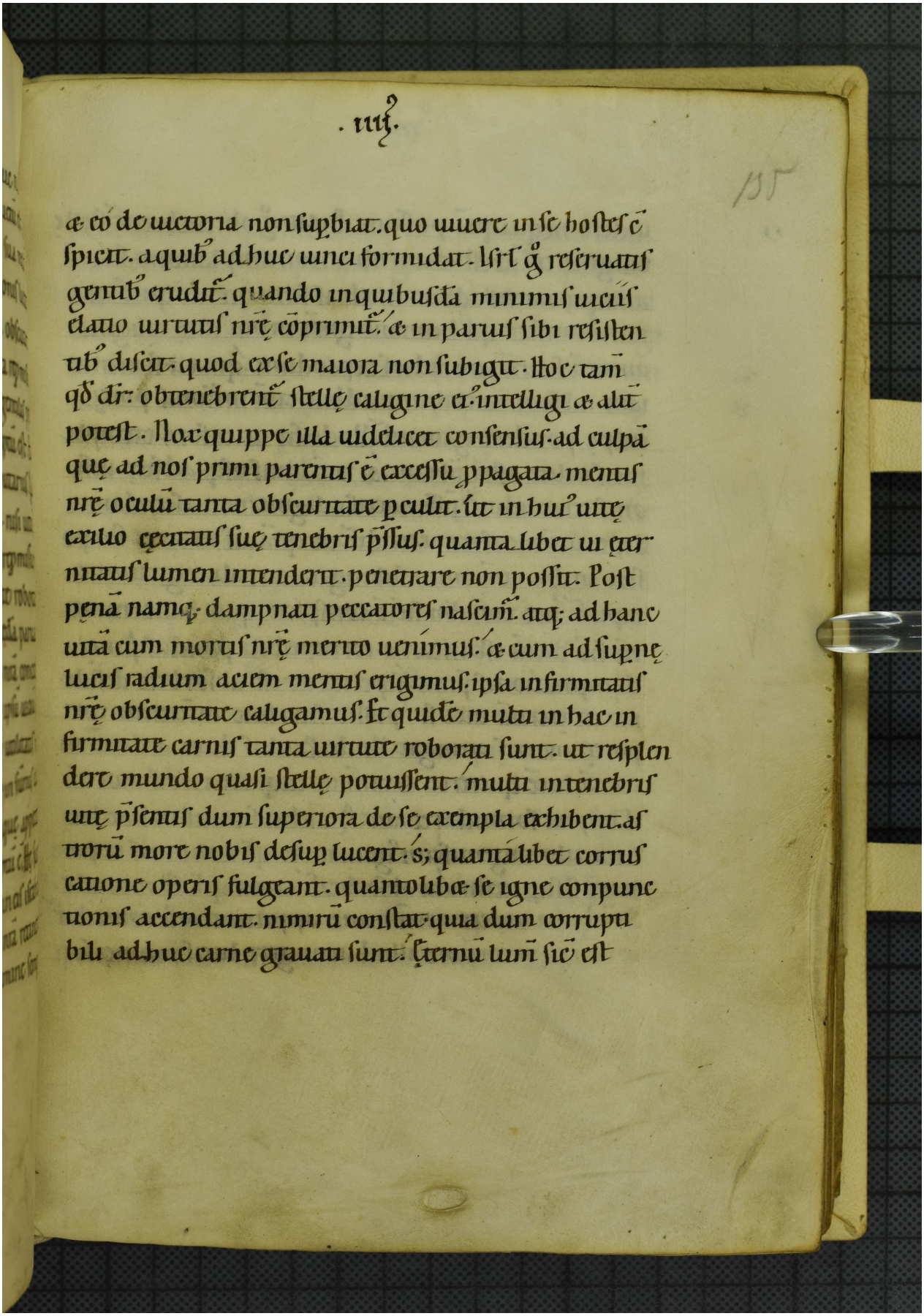

. mij.

135

æ eo de victoria non supbiat. quo uiuere in se hostes c̄
spicit. a quib̄ adhuc uinci formidat. Sicl g̊ reseruatis
gentib̄ erudit̄. quando in quibusda minimis uiciis
elatio uirtutis nr̄ę cōprimit̄. æ in paruis sibi resisten
tib̄ discit. quod ex se maiora non subigit. Hoc tam̄
qd̄ dr: obtenebrent̄ stellę caligine ea. intelligi æ alit̄
potest. Nox quippe illa uidelicet consensus. ad culpā
quę ad nos primi parentis ē excessu ppagata mentis
nr̄ę oculū tanta obscuritate pculit. ut in hui uitę
exilio cęcitatis suę tenebris p̄ssus. quanta libet ui ęter
nitatis lumen intendere. penetrare non possit. Post
pena namq; dampnati peccatores nascim̄. atq; ad hanc
uitā cum mortis nr̄ę merito uenimus. æ cum ad supnę
lucis radium aciem mentis erigimus. ipsa infirmitatis
nr̄ę obscuritate caligamus. Et quidē muti in hac in
firmitate carnis tanta uirtute roborati sunt. ut resplen
dere mundo quasi stellę potuissent. muti in tenebris
uitę p̄sentis dum superiora de se exempla exhibent. as
trorū more nobis desup lucent. s; quanta libet corrus
cationē operis fulgeant. quanto libæ se igne compunc
tionis accendant. nimirū constat. quia dum corrupti
bili adhuc carne grauati sunt. ęternū lum̄ sic̄ est